

神様の 定食屋

ปาฏิหาริย์
ร้านอาหารเทพเจ้า

นากามุระ ชิตสึกิ เขียน
ซุติทากิ ดายวีโรจน์ แปล

神様の
定食屋

ปาฏิหาริย์ร้านอาหารเทพเจ้า

Kamisama no teishoku-ya

นากามุระ ชิตสึกิ เขียน

ซึกิโทคิ ฉายวีโรจน์ แปล

ปาฏิหาริย์ร้านอาหารเทพเจ้า 神様の定食屋

นามาถูระ ชัตสึกิ : เขียน

ซุติกัค ฉายาวิโรจน์ : แปล

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2565

KAMISAMA NO TEISHOKUYA by Satsuki Nakamura

Copyright © Satsuki Nakamura 2017

All rights reserved.

Original Japanese edition published in 2017 by Futabasha Publishers Ltd., Tokyo

This Thai edition is published by arrangement with Futabasha Publishers Ltd., Tokyo

in care of Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

Thai language translation copyright © 2022 by Nation International Edutainment Public Company Limited

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

นามาถูระ, ชัตสึกิ.

ปาฏิหาริย์ร้านอาหารเทพเจ้า.-- กรุงเทพฯ : เนชั่น อินเตอร์เนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์, 2565.
276 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ซุติกัค ฉายาวิโรจน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.63

ISBN 978-616-587-044-3

เจ้าของผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์

บริษัท เนชั่น อินเตอร์เนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการและประธานเจ้าหน้าที่สายงานการเงิน วรพจน์ จรรย์โกมล

ผู้อำนวยการกองบรรณาธิการ จิตกานต์ ธนาโอฬาร

บรรณาธิการ กัทริยา จินตไพจิตร

บรรณาธิการเล่ม นิรุบล ไบประเสริฐ

ปก วรเทพ เสริมธนะพัฒกุล

รูปเล่ม นวรัตน์ เนื่องสม

ผู้จัดการฝ่ายขายและการตลาด ณัฐชานันท์ เจริญภัทรเกียรติ

ฝ่ายขายและการตลาด จารุวรรณ นาคบำรุง สุภาพร แซ่ล้อ ขบวนการก๊อปปี้ กันทอน ลภัสรดา สารไทย ภาคภูมิ ยินดี

สำนักงาน อาคารเล่าเป้งจัน 1 ชั้นที่ 24 เลขที่ 333 ซอยเฉยพวง ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจอมพล เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2091-5900 โทรสาร 0-2091-5928 www.nejavu.com, www.facebook.com/nejavu,
www.facebook.com/NationBooksFanPage

พิมพ์ที่ บริษัท แอดทีฟ พรินท์ จำกัด เลขที่ 9 ซอยลาดพร้าว 64 แยก 14 แขวงวังทองหลาง เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310
โทรศัพท์: 0-2530-4114 โทรสาร: 0-2108-8950, 0-2108-8951

ราคา 295 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 โดย บริษัท เนชั่น อินเตอร์เนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจับแบบ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการ ทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใดโดยไม่ได้รับอนุญาต

หากพบหนังสือมีปัญหาด้านใด หน้าสลับ หน้าซ้ำ หรือหน้าหาย สามารถขอเปลี่ยนใหม่ได้จากร้านที่ท่านซื้อ หรือติดต่อสำนักพิมพ์ โทรศัพท์ 0-2091-5900

คำนำสำนักพิมพ์

โคซากะ เท็ตสึชิ ชายหนุ่มผู้ตั้งเป้าว่าจะมาช่วยน้องสาวสืบทอดร้านอาหารชุดของครอบครัว กลับต้องมายืนกลุ่มใจตรงหน้าศาลเจ้า เพราะฝีมือทำอาหารไม่ได้เรื่องของตัวเอง

แต่พอไปขอพรกับเทพเจ้าให้มีคนมาสอนทำอาหาร เทพเจ้าก็ตั้งใจดีตกลงตามนั้นอีกด้วย

แค่คนสอนไม่ได้มาสอนธรรมดา...แต่มาแบบสิงร่างกันเลย

สุดท้ายแล้ว คอร์สเรียนทำอาหารสุดรัลด์กับเหล่าวิญญาณจะมีเมนูหน้าตาแบบไหน แล้วมีความทรงจำอะไรซุกซ่อนอยู่ในอาหารจานนั้นกันนะ?

เนชั่นบุ๊กส์

NB LITE

รายการอาหาร

- จานที่หนึ่ง ไก่ทอดนัมบิง 9
- จานที่สอง ข้าวหน้าไข่ต้มปุระ 59
- จานที่สาม ซุปมิโสะหมูใส่เครื่องแน่นๆ 117
- จานที่สี่ ข้าวห่อไข่สไตล์ฝรั่งเศส 163
- จานที่ห้า ไก่ทอดคาราอาเกะ เบบูดีด้ร้าน ‘เทชิโอะยะ’ 205
- บทส่งท้าย โอเด็งร้อนๆ 251

NB LITE

神様の
定食の
屋

ปาฏิหาริย์ร้านอาหารเทพเจ้า

NB LITE

จานที่หนึ่ง ไก่ทอดนัมบั้ง

น้ำตาล ซอสโชยุ และน้ำส้มสายชูมหาศาลถูกเติมลงในหม้อ
ใบเล็ก ตามด้วยพริกแห้งบางอีกนิดหน่อย

พอตั้งไฟอ่อนครู่หนึ่ง ก็เริ่มมีฟองเดือดปุดๆ ตรงบริเวณรอบ
ผิวหน้าของเหลวสีน้ำตาล กลิ่นหวานอมเปรี้ยวเริ่มโชยกรุ่นรอบบริเวณ
ผมหยิบเนื้อสะโพกไก่ที่ทอดอยู่ในกระทะข้างๆ ขึ้นมาสะเด็ดน้ำมัน
แล้วโยนลงไป therein

เกิดเสียง ฉ่า เบาๆ ผมรับรู้ได้ว่าซอสนัมบั้ง¹ กำลังแทรกซึมเข้าไป
ในไข่ที่เคลือบบนเนื้อไก่ เปลือกนอกที่เคยเป็นสีน้ำตาลทองดูชุ่มซอส
จนสีเข้มขึ้นที่ละน้อย

หลังจากพลิกด้านเพื่อไม่ให้รสชาติซึมอยู่ด้านเดียว คราวนี้ก็หันมา
เตรียมกะหล่ำปลีสำหรับตกแต่ง

¹ ซอสสำหรับหมักไก่ทอดนัมบั้ง มีรสชาติหวานอมเปรี้ยว

ผมแทรกใบชิโซะ² ที่ล้างจนสะอาดลงไประหว่างใบกะหล่ำปลี
หลายแผ่นที่เด็ดไว้ แล้วชวยไปพร้อมกัน

เขียงไม่ส่งเสียง ป็อกป็อกป็อกป็อก เป็นจังหวะสนุกสนานประหนึ่ง
เครื่องดนตรีประเภทเครื่องกระทบ

เร็วมาก มีหน้าซ้ำฝีมือยังไม่ธรรมดา

ผมเฝ้ามองผักสีเขียวอมเหลืองและสีเขียวเข้มทั้งสองชนิดถูกหั่น
ชวยออกมาเป็นจำนวนมากอย่างรวดเร็วพลางกลืนน้ำลายเอือก

ถึงกระนั้น มือที่กำลังถือมีดหั่นเสียงดังเป็นจังหวะก็คือมือผมเอง
และมือที่หาจังหวะเหมาะไปตักเนื้อสะโพกไก่ชิ้นจากซอสต้มบั้งอย่าง
คล่องแคล่วก็เป็นมือของผมอีกเช่นกัน

(เฮ้ๆ ‘เร็ว ถูก อร่อย’ ไม่ใช่ความชำนาญพิเศษของร้านข้าวหน้าเนื้อ
เท่านั้นหรอกนะ เข้า ต่อกี๋ซอสทาร์ทาร์! ฉันทอยากบดไข่ต้ม ขาม
อยู่ไหน?)

“ฮะ ครับ ขอโทษครับ!”

ขณะที่กำลังเหม่อลอย เสียงองอาจของคุณบ๊ากี้ดังก้องในหัวคิด
ผมลนลานตอบเบาๆ ก่อนจะดึงสิทธิ์ควบคุมร่างกลับคืนมา ขาม
ขาม ผมยื่นมือไปยังชั้นในครัว พลังหัวเราะแทะๆ กลบเกลื่อนสายตา
กลางแคลงของลูกค้าตรงเคาน์เตอร์ที่มองมายังผมที่จู้ๆ ก็พูดคนเดียว
ไว้แล้ว

ร่างของผมตอนนี้ เป็นทั้งของผมและของคุณบ๊ากี้

² พืชชนิดหนึ่ง มีกลิ่นหอมฉุน คนญี่ปุ่นนิยมใช้ประกอบหรือตกแต่งอาหารเพื่อลดกลิ่นคาวและป้องกันการ
การเน่าเสีย

เหตุใดผมถึงแสร้งร่างกายกับคุณป่าพลางทำอาหารไปด้วยงั้นหรือ
การจะอธิบายเรื่องนั้น จำเป็นต้องย้อนกลับไปราวหนึ่งชั่วโมงก่อน

“ฮัดเซย์”

ผมเดินไปบนพื้นหินเย็นเฉียบ ตอนนั้นเครื่องแต่งกายของผมมีเพียง
เสื้อยืดแขนยาวและกางเกงยีน ไม่ได้สวมแม้แต่เสื้อโค้ท เท้าของผม
สวมรองเท้าผ้าใบที่ใส่จนโทรม พื้นรองเท้าราคาถูกลบจางจนความหนาเว็น
รุนแรงส่งผ่านมาจากปลายเท้า

“หนาวซะมิด...”

ผมสูดน้ำมูกดังพืด กอดอกเพื่อคลายความหนาว
ตอนกลางดึกภายในศาลเจ้า

ปกติช่วงกลางวันศาลเจ้าในท้องถิ่นอันจิตซิดแห่งนี้ก็มีคนมาสักการะ
น้อยอยู่แล้ว ตอนนี้อยู่ที่นี่จึงมีเพียงผมกับบรรดาต้นไม้ที่ยืนตระหง่าน

ผมถอนหายใจดังเฮ้อ เหมือนมองลมหายใจที่กลายเป็นสีขาวขณะ
ปั่นอุบอิบอย่างแค้นเคือง

“โอ้เว้ย... ยัยชิโสะ... ใจยักษ์ คนชาติสึด ยัยคนไร้แฟนตลอดศก...”

ผมซุกคางลงกับช่วงป่าที่ห่ออยู่ขณะปั่นพื้พ่า ใครเห็นสภาพนี้เข้า
ก็คงมองว่าน่าสมเพช ถึงจะรู้อย่างนั้น ผมก็ยังอดสาปแช่งน้องสาวไม่ได้

ผมชื่อโคซากะ เท็ตสึชิ มีน้องสาวที่อ่อนวัยกว่าผมห้าปีอยู่คนหนึ่ง
น้องสาวที่กำลังจะจบวิทยาลัยระดับอนุปริญาคนนี้มีชื่อว่าชิโสะ
หน้าตาน่ารักพอสมควร แต่เป็นคนไม่ยอมใคร อารมณ์ร้อน เป็นม้าดีด
กะโหลกเลยทีเดียวน โดยเฉพาะท่าทีที่ไม่เห็นพี่ชายเป็นพี่ชายนั้นนะ ผม

ยอมรับไม่ได้ สาเหตุที่ผมมาสงบสติอารมณ์ที่ศาลเจ้านี้ก็เพราะโดน ยัยนั่นขำขำแค้นแค้นใส่ไว้วายว่า “เจ้าบ้า!” เมื่อสิบนาทีก่อนนั่นแหละ

“มีหน่าซ้ำยังหาว่าฉันเป็น ‘พี่ชายไม่ได้’ เรื่องที่ไม่มีปัญญาแม่แต่จะ ซอยผัก’ ซะด้วย ไม่ได้เรื่องตรงไหนกันหา! ฉันออกจะเป็นพี่ชายอัลตรา ชูเปอร์วิเศษที่ยอมทำงานเพื่อครอบครัวนะยัยบ้า!”

ผมหลุดปากตะโกน เสียงนั้นดังก้องภายในศาลเจ้าเกินคาด ผมจึง ลนลานลดเสียงลง ถึงจะเป็นคำพูดจากใจจริง แต่อัลตราชูเปอร์อะไร นั่นก็ไม่ใช่คำที่คนเป็นผู้ใหญ่แล้วจะตะโกนออกมาดัง ๆ

“...อะไรเล่า ไม่เข้าใจหัวอกคนอื่นซะบ้างเลย”

คราวนี้ผมพึมพำกับตัวเองด้วยเสียงเบาลง นำเสียงออกไปทาง เจ็บปวดใจมากกว่าจะเป็นคำทอ

วันก่อน ผมวางมือจากงานวิศวกรรมระบบของบริษัทมีชื่อพอสมควร ที่ทำมาสามปี เปลี่ยนมาอยู่ในสถานะ ‘พักงาน’ ซึ่งสาเหตุหลักก็เพื่อ ชิโอะ... ไม่สิ เพื่อธุรกิจของครอบครัว

บ้านของผมเป็นครอบครัวมั่งคั่งเงินเดือนธรรมดาๆ แต่ราวห้าปีก่อน ไม่รู้พ่อนึกครึ้มอะไร จู่ๆ ถึงได้ตัดสินใจออกจากบริษัทมาเปิดร้านอาหารชุด ช่วงกลางวันขายอาหารชุดราวสิบเมนู ส่วนกลางคืนจะเพิ่มเมนูกับแกล้ม พร้อมเบียร์และเหล้าในท้องถิ่น อิม ก็เป็นร้านที่ทำได้ทั่วไปแหละนะ

พ่อตั้งชื่อร้านว่า ‘เทชิโอะยะ’ โดยแฝงด้วยความหมายว่า จะเสิร์ฟ อาหารที่พ่อแม่ทำให้ลูกกินด้วยความรัก และผิดไปจากการประเมิน อยากรู้เสียใจของผม ร้านนี้กลับเป็นที่นิยมในท้องถิ่น โดยเฉพาะตอน กลางวันนั้นขายดิบขายดีไม่เบา ร้านอยู่ห่างจากสถานีรถไฟราวห้านาที

ได้ยินว่าเมื่อไม่นานมานี้มีบริษัทใหญ่มาตั้งอาคารในละแวกสถานี
พนักงานบริษัทนั้นจึงชอบมากินร้านนี้ต่างโรงอาหาร

น้องสาวของผมเริ่มช่วยงานร้านตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย จากนั้นเธอ
ก็เข้าเรียนในวิทยาลัยโดยยื่นกรานว่าจะสอบเอาวุฒิปู้ประกอบอาหาร
หรือนักโภชนาการนี้แหละ ทั้งสามคนยกเว้นผมดำรงชีวิตด้วย ‘ร้าน
อาหารอันอบอุ่นในห้องถิ่น’ อย่างสนิทสนมกลมเกลียวเรื่อยมา

ชีวิตประจำวันเหล่านั้นฟังครึ้นลงเมื่อสองเดือนก่อน

พอกับแม่หยุดงานหลังจากไม่ได้หยุดมานาน ทั้งสองเดินทางไป
เที่ยวด้วยกัน ทว่าเจ้าบ่าวที่ขั้บรถบัสคันนั้นดันหลับใน พอกับแม่จึงลงเอย
ด้วยการพักผ่อนตลอดกาล

ทั้งที่คิดว่าจะอยู่ด้วยกันเสมอและตลอดไป แต่ทั้งคู่กลับจากโลกนี้
ไปอย่างง่ายดาย ผมซ็อกมาก ระยะเวลาที่ซ็อกนั้นเอง งานศพก็จบลง เผาศพ
เป็นอันจึ จบช่วงไว้ทุกข์สี่สิบเก้าวัน³

ทว่าน้องสาวที่ใช้ชีวิตและทำงานกับพ่อแม่ทุกวันย่อมซ็อกหนักกว่า
ผมที่ออกมาอยู่คนเดียวตั้งแต่ตอนเข้ามหาวิทยาลัย ชิโอะที่เคยวาด
คนอื่นทุกลมหายใจ ถลิ่งตาใส่คนอื่นบ้อยเท่ากะพริบตา กลายเป็นคน
ไม่พูดไม่จากับใคร เอาแต่เหม่อลอยอยู่ช่วงหนึ่ง นับตั้งแต่สี่อมวลขนรู้
เรื่องอุบัติเหตุคนขับหลับในจนเป็นข่าวฮือฮา จนกระทั่งเปื้อน่ายและ
หันไปจับข่าวอื่น ชิโอะก็ยังคงตกอยู่ในสภาพนั้นมาตลอด

“...นี่ พี่”

³ คนญี่ปุ่นเชื่อว่าวันที่ 49 หลังจากเสียชีวิต คือวันที่วิญญาณได้รับการตัดสินว่าจะเดินทางไปไหนต่อ
จึงนิยมไว้ทุกข์เป็นเวลา 49 วัน

คืนวันที่สี่สิบเก้า ชิโสะเอ่ยเรียกผมหลังจากห่างหายไปนาน

“ฉันจะรับช่วงต่อ ‘เทชิโอะยะะ’ ”

ไม่ใช่ อยากรับช่วงต่อ หรือ รับช่วงต่อดีไหม แต่เป็น จะรับช่วงต่อ
พริบตาที่ได้ยินคำพูดนั้น ผมก็เข้าใจว่าเธอตัดสินใจเด็ดขาดแน่วแน่
จนไม่มีทางเปลี่ยนใจได้อีก

หากคิดตามสามัญสำนึกแบบคนทั่วไป ตอนนั้นผมควรห้าม
หรือเปล่านะ

ก็แหม สาวน้อยวัยยี่สิบหมาดๆ จะดูแลร้านอาหารชุดให้อยู่รอด
ได้ละอะ?

เธอไม่เคยออกสู่สังคม แถมยังไม่รู้ขั้นตอนที่จำเป็นต่างๆ ตั้งมากมาย

เมื่อพูดถึงร้านอาหารชุด ‘การเสิร์ฟอาหาร’ อาจดูเหมือนงานหลัก
แต่ความจริงแล้ว งานหลักคือ ‘การบริหารร้าน’ ต่างหาก ทั้งการจัดซื้อ
วัตถุดิบ ทำบัญชี อดิขะยะ น้องสาวคนนี้เข้าใจแง่มุม ‘ธุรกิจ’ ทำนองนั้น
แล้วหรือ ผมคิดดังนั้นจึงอ้าปากจะเถียงทันที

แต่

“เพราะฉะนั้น ช่วยฉันด้วยนะ พี่...”

เพราะชิโสะบอกอย่างนั้น โดยที่ดวงตาคูโตมีน้ำตาคลอเบา

เพราะฉันสังเกตเห็นว่า มือที่โผล่พ้นแขนเสื้อปาร์ก้านั้นกำแน่น
ราวกับกำลังข่มกั้นความหนาวและความอ้างว้าง

ผมซึ่งไม่อาจต้านทานน้ำตาประเภทนี้ของน้องสาวใจแกร่งมา
ตั้งแต่เมื่อก่อนจึง

“...เข้าใจแล้ว”

ผลอพยพหน้ารับไปจนได้

เทพเจ้าครับ เดิมทีผู้หญิงก็เป็นสิ่งมีชีวิตที่พุดแกงและหัวดีอยู่แล้ว เหตุไฉนท่านจึงประทานอาวุธสุดท้ายที่เรียกว่าน้ำตาให้อีกเล่า ...ผมนึกอยากบ่นอย่างนี้ขึ้นมา

หลังจากนั้น ทุกอย่างก็เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

ผมหยุดใช้ชีวิตที่ต้องทำงานล่วงเวลาเดือนละร้อยชั่วโมง และได้รับ ‘วันลาพักเพื่อเวิร์คไลฟ์บาลานซ์’ ที่ฝ่ายบุคคลของบริษัทเพิ่งเริ่มเปิดให้ใช้งานพอดีพอดี ดูเหมือนว่าจะเป็นระบบที่สร้างขึ้นมาอย่างเร่งด่วน เพราะบริษัทกดขี่พนักงานเกินไปจนเกือบโดนกรมแรงงานเข็ดเอา พนักงานที่ทำงานมาสามปีขึ้นไปก็สามารถลางานได้สูงสุดหนึ่งปีเพื่อพัฒนาตนเองและพักผ่อน แม้จะไม่ได้เงินเดือนก็ตาม

ความเลวร้ายอยู่ตรงที่ทางบริษัทเชื่อว่า “ยังโงะก็คงไม่มีใครยื่นขอหรือมั่ง” ระบบยื่นขอวันลาจึงหละหลวมสุดๆ วันที่ผมซึ่งใช้ชีวิตเยี่ยงแรงงานทาสเหมือนแกะเชื่องๆ ยื่นใบลาอย่างสง่าผ่าเผย ในบริษัท จึงถึงกับแตกตื่นกันไปครู่หนึ่ง

ด้วยเหตุนั้น ผมจึงได้เวลามาพร้อมๆ กับสถานะ ‘พักงาน’ แล้ว มาช่วยน้องสาวที่วิ่งทะยานไปข้างหน้า เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นลับตาที่ที่แล้ว

“ผู้ชายที่ทำงานมาช่วยกิจการของทางบ้านเพื่อน้องสาวผู้ไม่รู้จักคิดหน้าคิดหลังนะ... เท่าจะตายไป เรื่องราวดี ๆ แบบนี้ไม่ค่อยพบเจอในยุคเฮฮะ⁴ หรือกนะ ฉั่นออกจะเป็นพี่ชายที่เยี่ยมสุด ๆ ไปเลย”

ผมลองพิมพ์ถามตัวเองเพราะไม่มีใครชม

⁴ รัชสมัยของจักรพรรดิอากิฮิโตะ (ค.ศ. 1989 — 2019)

ทว่าการเปลี่ยนงานอันงดงามนี้มีสิ่งทีค่านวนพลาดอยู่สองข้อ

“...ตอนก่อนกลับมาเปิดร้านก็ยั้งดี ๆ อยู่หรอก ฉันอุตส่าห์หาข้อมูลเกี่ยวกับใบอนุญาตที่จำเป็น แถมยังออกค่าใช้จ่ายเบื้องต้นอีก ยัยชิโสะยังชมว่า ‘พีส์ดอยด!’ อยู่เลย...”

ข้อแรก ทั้งที่ฉันฮึดว่า “ฉันจะปกป้องน้องสาวเอง!” และเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารร้าน แต่น่าประหลาดใจที่ชิโสะกลับเป็นฝ่ายรู้ลำดับขั้นตอน และการดำเนินการของธุรกิจร้านอาหารละเอียดกว่า ถึงยังงัยยัยนั่นก็มีประสบการณ์ตั้งเกือบห้าปี ไม่ทันไรเธอก็หมดชู้ระกับฝ่ายการเงินอย่างผม

และอีกข้อหนึ่งก็คือ

“ว่าแต่ อย่าให้ผู้ขายจับมิดทำควรวลี ฉันไม่ได้ออกแรงหนักกว่าคลิกเมาส์มาเป็นชาติแล้วนะ”

ผมทำอาหารไม่เอาอ่าวสักนิดจนช่วยทำอาหารไม่ได้เลย

ผมออกตัวแต่แรกแล้วว่า “ฉันทำอาหารไม่เป็นสักอย่าง” ชิโสะเองก็ตอบว่า “ฉันไม่ได้คาดหวังเรื่องพวกนั้นจากพี่หรอกน่า”

ทว่า ‘ระดับความไม่คาดหวัง’ ของชิโสะผู้ทำร้านอาหารชุดมาห้าปี กับ ‘ระดับความไม่คาดหวัง’ ของผมที่พึ่งพาอาหารร้านสะดวกซื้อทุกเข้าค่านั้นห่างไกลกันยิ่งกว่าความลึกของร่องลึกกันสมุทรมานเรียนาเสี้อีก

ลองคิดดูสิ

แนวคิดเรื่อง ‘ผาหย่อน⁵’ มันมีโอกาสโผล่มาในชีวิตผู้ชาย

⁵ ผาหย่อน หรือ Drop lid เป็นฝาที่มีขนาดเล็กกว่าขอบหม้อ ใ้ปิดอาหารประเภท เคี้ยว ต้ม หรือตุ๋น โดยวางปิดบนวัตถุดิบโดยตรงไม่ให้น้ำซุ้ประเหย

ตอนไหนกัน ต่อให้ไม่รู้ว่่า ‘หั่นละเอียด’ มันควรจะออกมาชิ้นเล็กแคไหน
มนุษย์เราก้ยังมีชีวิตต่อไปได้อยู่ดี

เพราะเหตุนั้น ตอนทีโดนชิโสะสั่งว่่า “ปิดฝาหย่อนบนหม้อนั่นที!”
ผมจึงลองหย่อนฝาให้ร่วงจากกลางอากาศจนโดนน้องผงะใส่ หรือตอน
ทีโดนไหว้วานให้หั่นหัวหอมเป็นชิ้นเล็ก ผมก็อุตส่าห์หั่นทั้งน้ำตา แต่
สุดท้ายกลับโดนไวใส่ว่่า “ไม่ได้สั่งให้สับละเอียดซะหน่อย!” วันเวลา
อันน่าผิดหวังเช่นนั้นดำเนินมาหลายวันแล้ว

และวันนี้ เมื่อเห็นชิโสะเอะอะว่่ากะหล่ำปลีหั่นฝอยทีใช้ตกแต่งชุด
ข้าวไก่ทอดนมบั้งซึ่งเป็นเมนูเด็ดของร้านต้นหมดซะแล้ว ผมจึงหวังดี
วางใบกะหล่ำทีฉีกส่งเดกลงไปในจาน ทันโด้นั้น

“ล้อเล่นรีเปล่าเนี่ย?”

ชิโสะหน้าแดงก่ำ ดำหนิผมตั้งแต่กลางวันแสดๆ ถึงจะเสียงเบาทีเอะ
ผมไม่ได้ล้อเล่น แต่จริงจ้งเป็นทีสุดเลยต่างหาก ผมเข้าใจว่่าต้อง
ประดับกะหล่ำปลีเพื่อสร้างสีสันและสมดุล ทีเลยวางลงไป แต่เพราะ
คิดว่่าถ้าวางลงไปทั้งใบคงกินยาก ผมเลยฉีกมันออก

แล้วมันมีปัญหตรงไหนกัน ผมต่างหากทีอยากเค้นถาม

แต่เอาเอะ ผมเป็นพี่ชายผู้มีความอดทนเป็นเลิศ มัวหัวเสียกับ
เสียงไววายของน้องสาวไปหมดทุกเรื่องมันก็ช่วยไม่ได้ ลูกผู้ชายต้อง
อดทนไว้

กระนั้น หลังจากปิดร้านรอบกลางคืนแล้ว ยัยชิโสะก็ย้งเอาแต่
เดียดปุกๆ ...ดูเหมือนว่่านอกจากเรื่องชอຍกะหล่ำปลีแล้ว ผมย้งแผลอ
ไปเหยียบตาปลาอีกหลายเรื่อง แต่ยัยนั้นขี้โมโหอยู่แล้ว ผมเลยระบุมไม่ได้

ว่าเรื่องไหนบ้าง... เธอยื่นก้อนกะหล่ำปลีมาใส่ผมที่เหนื่อยล้าเต็มประดา
จากการยืนทำงาน

“พี่ ขอถามอีกทีเถอะ ทำไมตอนนั้นถึงวางกะหล่ำปลีลงไปอย่างนั้นล่ะ?”

“เปล่า คือว่า ...ฉันขอโทษนะ”

ผมมีเหตุผลที่อธิบายได้หลายอย่าง อย่างเช่น เพราะคิดว่ามีก็ยังมีดีกว่าไม่มี หรือเพราะไม่อยากให้ลูกค้ารอ แต่ผมก็รู้สึกภาคภูมิใจจนเอ่ยขอโทษไปส่งๆ ไม่ใช่ว่าผมต่อต้านน้องสาวไม่ได้ ผมแค่หลีกเลี่ยงเรื่องยุ่งยากอย่างการโต้เถียงเท่านั้นเอง นี่เป็นทางเลือกที่สมเหตุสมผลแล้ว

แต่คำขอโทษเสียงตายซากนั้นก็กลับทำให้ชิโอะเลิกคิ้วหนักขึ้น

“นี่ กะหล่ำปลีมันเป็นแค่ของตกแต่งก็จริง แต่มันไม่ใช่ของที่แค่วางลงไปสักๆ ก็พอนะ การจัดงานส่วนอื่นๆ ก็เหมือนกัน ในสายตาพี่อาจดูเหมือนแค่เอาวัตถุดิบที่มีวันนั้นมาจัดส่งเดช แต่มันไม่ใช่อย่างนั้น! ทั้งเมนู ของที่ใช้ตกแต่งและขนาดของมัน วิธีจัดงาน หรือแม้แต่ลวดลายของจานนะ ทุกอย่างนี้ พ่อแม่ต้องกลุ่มแทบแยกว่าจะกำหนดออกมาได้ นี่แหละอาหารชุดของ ‘เทชิโอะยะ’! เข้าใจมั๊ย?”

สิ่งที่พ่อแม่กลุ่มแทบแยกว่าจะกำหนดออกมาได้ อาหารชุดของ ‘เทชิโอะยะ’

นั่นคือคำพูดติดปากของชิโอะในช่วงนี้

บางที่ยัยชิโอะเองก็อาจกดดันตัวเองอยู่พอสมควร เรื่องนั้นผมเข้าใจดี

แต่ว่า ผมเองก็เหนื่อยและหุดหู่เหมือนกัน

ผมอายุยี่สิบห้า ถึงจะออกสู่สังคมแล้วก็เถอะ แต่เทียบกับคนใน

สังคมแล้ว ผมมันแค่ลูกเจี๊ยบ

อยู่มาวันหนึ่งผมก็เสียพ่อแม่ไป เปลี่ยนอาชีพแม้จะเป็นความตั้งใจ
ของตัวเอง จากที่เคยหันหน้าเข้าหาจอกก็เปลี่ยนมาประจันหน้ากับเชิง
ไม้คุ่นเคยกับการยืนทำงานจนขาปวดหนีบไปหมด ซ้ำยังโดนน้องสาว
บังคับให้ยืมตามารยาททั้งที่ไม่ถนัด โดนต่อว่าทุกวี่ทุกวัน

“...ไม่เห็นเป็นไรนี่”

เอาน่า พลังปากออกไปอย่างนั้นมันก็ช่วยไม่ได้หรอก ผมจำต้อง
ปกป้องตัวเองในใจ

“หา?”

“ใครจะคาดหวังกับวิธีหันกะหล่ำปลีของร้านอาหารชุดละ ถ้าเป็น
เนื้อหรือปลาอ้างว่าไปอย่าง กะหล่ำปลีนะแค่ฉีกๆ ก็ใช้ได้แล้ว ถึงอยู่มา
วันหนึ่งจู้ๆ กะหล่ำปลีหันฝอยก็ถูกปรับโฉมกลายเป็นขนาดพอดีคำ
แบบนี้ก็ไม่ได้ทำให้ใครตายชะง่อนย ยอดขายไม่ตกหรอก”

ผมยืนกรานอย่างมีหลักการ ไม่มีปัญหาตรงไหนทั้งสิ้น

ทว่า พอผมจ้องรองเท้าผ้าใบเปื้อนน้ำมันพุดจนจบบึ้ม ยัยชิโสะก็

“—...ตาบ้า...!”

เธอสะบัดผมที่รวบเป็นหางมั่วใส่ จากนั้น

“เจ้านี้อ° ที่ไม่มีปัญญาแม้แต่ชอยผักเอ๊ย!”

เธอถอดผ้ากันเปื้อน ปาใส่ผมด้วยท่วงทำที่น้ำขึ้นขมที่เดียว

“เหวอ!”

° นีท: NEET ย่อมาจาก Not in Education, Employment or Training หมายถึงคนที่ไม่ได้ทำงาน และ
ไม่ได้เรียน แต่อยู่เฉยๆ ให้ออนไลน์

“พี่บ้า! ห้ามหลบนะ!”

“ไม่ใช่แล้ว เธอนั้นแหละ อย่าไปใส่กันสิ!”

สุดท้าย ผมจับผ้ากันเปื้อนไว้ไม่ทัน ส่วนเธอก็เอาแต่คู่ต่าผมอย่าง โหดร้าย ผ้ากันเปื้อนที่พลาดเป้าจากผมพุ่งไปตกบนพื้นพร้อมส่งเสียง สดใสดัง พี่! ชิโอะเฮีย นี่เธอเป็นอัครวิคนที่กำลังทำตัวอะไร?

“ตาบ้า! บ้าอภิมหาบ้า! ฉันทเกลียดพี่ที่สุด! เขิญอยู่อย่างโดดเดี่ยว เปลี่ยวหงอยโดยไม่เข้าใจทั้งวิธีชอยผัก หัวใจของร้านอาหาร แล้วก็หัวใจ ผู้หญิงไปชั่วชีวิตเถอะ เจ้าบ้าเฮีย!”

“อย่าทิ่มแทงแผลใจคนเพิ่งเลิกกับแฟนง่าย ๆ แบบนั้นสิ ยัยอกแบน!”

“ไม่แบน!”

หลังจากนั้นก็เข้าสู่การทะเลาะกันตามประสาพี่น้องเหมือนสมัยเด็ก ถึงกระนั้น ผมก็ไม่มีทางเถียงสู้น้องสาวผู้มีธาตุอันน่าสะพรึงกลัวที่ เรียกว่าความเป็นผู้หญิงได้

ผมสบถว่า “จะออกไปข้างนอก!” แล้วผละออกจากครัวของ ‘เทชิโอะยะ’ แต่เพราะไม่มีอารมณ์จะกลับบ้านเดิมที่เพิ่งย้ายมาอยู่กับน้องสาว หรือ ออกไปยังถนนใหญ่อันสว่างไสว สุดท้ายผมจึงลงแวะศาลเจ้าที่ อยู่ระหว่างทางกลับบ้าน เรื่องมันก็เป็นอย่างนี้แหละ

“เฮ้อ... ถ้าวันหนึ่งจู่ ๆ ทำอาหารเก่งขึ้นมาปุบปับก็ดีสิ...”

ผมกอดอกพิมพ์ไปเรื่อยเปื่อยขณะทอดสายตามองหอนูชาเทพเจ้า รางผู้คน

ถึงจะเถียงชิโอะไปหลายอย่าง แต่ก็ เป็นความจริงที่ลึก ๆ แล้วผม

รู้สึกที่ว่า “ทำอาหารไม่เก่ง” และ “ถ้าเป็นไปได้ก็ไม่อยากจับมีดทำครัว” และก็เป็นความจริงอีกเช่นกันที่ทำที่นั่นของผมไปรบกวนจิตใจน้องสาวที่เชื่อว่าอาหารมีค่าเท่ากับพ่อแม่

“กว่าจะเรียนเขียนโปรแกรมได้ยังใช้เวลาตั้งสามปี จะให้จู่ๆ ก็มา มีสภิสภาอื่นติดตัวได้ยังไงเล่า”

ถ้อยคำที่เปล่งออกมากลายเป็นไอสีขาวจางหายไป ผมรู้สึกอ้างว้างขึ้นมา จึงลงไปจับเชือกที่ห้อยอยู่เหนือกล่องเงิน ทำบุญ เขย่ากระดิ่งทองเหลืองเบาๆ

แกริ่ง แกริ่ง เสียงทุ้มต่ำฟังดูวงงนุ่งงอง้อมรอบด้าน

“เทพเจ้าคร่ำบ มีวิธีดี ๆ บ้างมั๊ยครับ”

ในที่สุดก็หันมาฟังพาเทพเจ้าจนได้

อ่อนวอนอย่างเดียวโดยไม่ออกเงินทำบุญมันก็อะไรอยู่ คิดแล้ว ผมจึงลองอธิบายเพิ่มอีกนิด

“ผมลองอ่านหนังสือทำอาหารดูแล้วนะ แต่ว่าอาหารที่มีวัตถุดิบ เกินสิบอย่างเนี่ย แค่ดูรายการวัตถุดิบก็ปวดหัวขึ้นมาแล้ว ที่สำคัญ พอ เห็นคำว่า ‘ปริมาณพอเหมาะ’ หรือ ‘นิดหน่อย’ ใครๆ ก็ต้องอยาก ทักท้วงว่า สุดท้ายก็ขึ้นอยู่กับสัญชาตญาณหรือกระโหลก ไม่ใช่หรือครับ? ถึงอย่างนั้น พอผมวัดปริมาณอย่างจริงจัง น้องสาวก็ตื่นเถิดว่าซักซ้า ร่ำไรอีก...”

ไม่ได้การ แบบนี้ก็แค่บ่นเฉยๆ นะสิ

แกริ่ง แกริ่ง

ผมลองเสนอเทพเจ้าอย่างกระตือรือร้นเท่าที่จะทำได้

“ผมรู้สึกว่าการทำอาหารเนี่ยมันต้องอาศัยการปฏิบัติจริงนะครับ อย่างสัญชาตญาณ การกะปริมาณ หรือประสบการณ์ เอาแต่อ่านตำรา มันไม่พอหรอก เพราะฉะนั้น... พอจะมีวิธีเรียนรู้เคล็ดลับการทำอาหาร เหมือนกับได้ปฏิบัติจริงบ้างมั๊ยครับ?”

เหมือนกับได้ปฏิบัติจริง

ระหว่างที่พูดอย่างนั้น ผมก็นึกอยากตอบเขาจาดบอกว่า ไข่แล้ว ขึ้นมา

ถ้านี่คือโลกของการเขียนโปรแกรม เวลาหุ่นน้องเจอบั๊ก ผมก็จะเข้าไปควบคุมหน้าจอบแทนแล้วเขียนโค้ดให้ใหม่ แทนที่จะให้อ่านคู่มือ การเปลี่ยนหน้าจอบแล้วควบคุมให้เห็นกันจะๆ ไปเลยจะช่วยให้มีสติลติดตัวได้เร็วกว่ากันมาก ทำไม่การทำอาหารถึงไม่มีอะไรแบบนี้บ้างนะ

“วงการนี้ก็น่าจะมีระบบใจดีแบบนี้บ้างนะครับ อิม ถ้ามีก็ตีสิแบบว่ามีรุ่นพี่ใจดีที่คอยตามสิ่งชี้แนะตลอดเวลา พอทางนี้ตื่นตระหนกก็ช่วยลงมือทำให้แทน...”

ถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้รุ่นพี่คนนั้นเป็นสาวสวยออกโต แอบมีใจให้ผม น่าเสียดายที่ผมยังไม่ทันพูดจบดี ความปรารถนานั้นก็หายวับไปในลำคอโดยไม่ได้เปล่งออกมาเป็นเสียง

สาเหตุไม่ใช่เพราะผมยังตัวเองไว้ด้วยเกรงว่าจะไม่สามารวมต่อหน้าเทพเจ้าหรอก

—รับทราบ

แต่เป็นเพราะจู่ๆ ผมก็ได้ยินเสียงซึ่งเปี่ยมด้วยความอัศจรรย์จาก
อีกฟากของกระดิ่ง... จากด้านในหอบูชาเทพเจ้า

“...หา?”

ผมจะเฉลยเพิ่มพ้ออย่างนั้นก็ไม่แปลก

ทว่า ขณะที่ผมยังไม่ทันเอ่ยคำว่า “เกิดอะไรขึ้น...?” ให้จบดี

—แว็บ...!

“เหวอ!”

คราวนี้แสงสว่างแสบตาพลันวาบขึ้นด้านในหอบูชา ผมยกแขน
บังตาไว้ก่อนจะล้มก้นจำเข้าทั้งๆ อย่างนั้น

—ข้าจะรับฟังคำอธิษฐานของเจ้า

เจ้าของเสียงซึ่งแยกไม่ออกว่าเป็นชายหรือหญิงเอ่ยต่อเรียบๆ

เสียงนั้นแปลกประหลาด ฟังแล้วทำให้ตัวสั่นไปทั้งร่าง ทั้งที่ไม่ได้

ตะโกน

หรือว่า ผมคิด เหนือเย็นๆ ผุดพรายบนหน้าผาก

ณ ศาลเจ้ายามราตรี เสียงก้องกังวานทั้งที่ไร้ผู้คน หอบูชาเทพเจ้า
สว่างวาบกะทันหัน

“เทพ... เจ้า...?”

—ถูกต้อง

ผมเอ่ยถามพลางกระตุกมุมปาก อีกฝ่ายตอบรับอย่างง่ายดาย

“กะ โโกหก...”

ฝ่ามือและบันท้ายที่แตะพื้นรู้สึกถึงพื้นหินเย็นเฉียบ ดูเหมือนว่านี่
จะไม่ใช่ฝัน แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ เรื่องพรรคนี้มันเป็นไปได้ด้วยหรือ

ทว่า เทพเจ้ากลับเอ่ยต่ออย่างคล่องแคล่ว โดยไม่แยแสความรู้สึก
ของมนุษย์ผู้สับสนแม้แต่บ่อย

—อยากให้ช่วยชี้แนะวิธีทำอาหารด้วยการปฏิบัติจริงสินะ

“เฮ้...”

—อยากให้มีคนคอยตามสิ่งนี้สิ

“...เดี๋ยว เดี่ยวนะครับ คำว่าสิ่งของท่านมันฟังดูอันตรายยังไงไม่รู้
นะ?”

—เจ้าบอกว่าอยากให้ยึดร่างเป็นบางครั้งไข่ม้อย เป็นความ
ทะเยอทะยานที่น่าชื่นชมดีมาก

“ไม่นะ เดี่ยว!? ตะตะ เดี่ยวก่อนสิครับ!”

ผมละล้าละลักยกใหญ่ เพราะสถานการณ์ดูไม่ชอบมาพากลอย่าง
เห็นได้ชัด

ผมลนลานลุกขึ้น ตั้งท่าจะเผ่นหนีจากศาลเจ้า
แต่แล้ว ยังไม่ทันได้ก้าวออกไปสักก้าว สิ่งที่คุณคล้ายกับหมอกสีขาว
ก็ลอยล่องเข้ามาขวางทางไว้ก่อน

“เหวอ!”

หมอกนั้นก่อตัวเป็นรูปร่างของมนุษย์ต่อหน้าต่อตา ก่อนจะเริ่ม
กลายเป็นผู้หญิง

—ครั้งแรกเริ่มจากคนนี้ก็แล้วกัน ถึงจะจู้จี้จ้านไปบ้าง แต่ก็เป็น
วิญญาณที่ใจดี ข้าทำตามคำขอของเจ้าทุกอย่างแล้วนะ ทั้งปฏิบัติจริง
ใจดี ตามสิ่ง ขอบคุณข้าด้วยละ

หมอกแข็งตัว แปลงเป็นมนุษย์ตัวเป็นๆ ในพริบตา ไม่มี ตรงที่ขอบ
ทอแสงเรืองๆ นั้นให้ความรู้สึกว่าเป็น ‘วิญญาณ’ มากกว่า
เรือนผมที่ตัดอ่อนๆ และแก้มอวบอ้วนนั้นยังไม่เท่าไร
แต่ทั้งทางตาที่มีรอยตีนกาเด่นชัด ออกหย่อนคล้อยที่ขวนให้คิดถึง
อดีตมากกว่าจะดูเซ็กซี่ และร่างดูย่นยุ่ยที่ยืนจังก้านั้นนะ เห็นได้ชัดว่า
เธอไม่ใช่สาวสวยออกโต แต่เป็น...

“คุณป่าธรรมชาติๆ เลยนีหว่า!!”

โหงมีแค่ตรงนั้นที่ไม่ตรงตามออเดอร์เล่า!

ผมกรีดร้อง ส่วนคุณป่าก็ยิ้มให้ผมและบอกว่า ‘ไม่เอาเน่า’ โดยไม่
สะทกสะท้านสักนิด

‘เรียกฉันว่า คุณโทคิเอะ เกอะนะ’

เธอเอ่ยด้วยเสียงที่ดังสะท้อนแปลกๆ พร้อมกับขยับตาให้ด้วยการ
หลับตาทั้งสองข้าง

‘ขอโทษที่รบกวนกะทันหันนะ แต่ก็ขอบใจมาก เธอจะให้ยืมร่าง
ไหม้? ช่วยได้มากเลย’

“เฮ้ เดียว เฮ้”

‘ได้พิวชั้นกับหนุ่มน้อยแบบนี้ คุณป้าอย่างฉันก็อดเงินนิดหน่อย
ไม่ได้ เธอก็คงเงินสินะ? ขอโทษที เธอก็อย่าไปนอกแฟนล่ะ’

“เฮ้...!”

แต่ว่า ไม่มีเวลาแล้ว ขอโทษนะ

พูดจบปุ๊บ คุณป้าหรือคุณโทคิเอะก็พุ่งเข้าหาผมรวากับกำลังต่อสู้
กับวัวกระทิง

พิวชั้น ให้ยืมร่าง

เห็นได้ชัดว่าเป้าหมายในการพุ่งเข้าหาก็คือร่างของผมนี่เอง

“แว๊ก...!”

ด้วยเหตุนี้

คว้าง เสียงซึ่งนุ่มนวลเกินไปสำหรับเสียงปะทะดังขึ้น

(อ่า ค่อยยังชั่ว! เข้ามาได้อย่างราบรื่น! เธอเป็นตัวสูงจังเลยนะ)

พร้อมๆ กับที่เสียงคุณป้าดังก้องในหัวผม

“อีก...”

(เฮ้! ไปกันเถอะ ไม่มีเวลาแล้ว คราวอยู่ไหน?)

และแล้ว เค้าของผมก็หมุนกลับหลังหัน ตรงข้ามกับความตั้งใจ
ของผม

“โกหกไข่มั้ยยย?”

—ผมกับคุณป้าจึงได้แชร์ร่างกายด้วยประการฉะนี้

* * *

วิญญาณของคุณป้าที่ชื่อซาซางิ โทคิเอะบังคับบาร่างของผมไปยัง ‘เทชิโอยะ’ ทันทีโดยมีผมคอยบอกทาง แคมระหว่างทางยังช่วยอธิบาย เหตุผลอย่างละเอียดอีกต่างหาก จะว่าสมกับเป็นรุ่นที่ผู้สนใจได้ใหม่นะ

เท่าที่เธอเล่า ดูเหมือนว่าเธอจะเคยอาศัยอยู่ในเมืองข้างๆ และ ประสบอุบัติเหตุรถยนต์จนเสียชีวิตเมื่อสองเดือนก่อน

(ฉันกับเพื่อนๆ ที่สนิทกันนั่งรถบัสไปเที่ยว แล้วรถบัสคันนั้นก็เกิดอุบัติเหตุล่ะ ดูเหมือนเพื่อนจะรอด แต่ฉันโชคไม่ดีก็เลยลาโลก เป็นข่าวใหญ่โตพอสมควร เธอรู้มาบ้างมั๊ย?)

“...รู้ดีเลยละครับ”

ข้างเป็นความเกี่ยวข้องที่น่าขงจริงๆ

บางทีการที่เธอมา ‘ตามสิ่ง’ ผมอาจเป็นเพราะความเกี่ยวข้องนั้นก็ ได้ แต่เพราะไม่มีอารมณ์แล้วเรื่องพ่อแม่ให้คุณป้าที่เพิ่งเจอหน้า ครั้งแรกฟัง ผมจึงเลือกที่จะเงียบ

(แต่ว่านะ เรื่องมันกะทันหันมาก ฉันเลยตัดอาลัยไม่ขาดชะที่ สามินะข้างเถอะ แต่ฉันเป็นห่วงลูกๆ ที่ตัวเองทิ้งไว้ ไหนจะอยากดูตอนจบของละครที่ตามอยู่ แดงงานประกวดคาราโอเกะก็ใกล้เข้ามาแล้ว ฉัน

คิดว่าจะไปสวรรค์ทั้งๆ อย่างนี้ไม่ได้เด็ดขาด ต้องหาทางอยู่บนโลกต่อ
อีกสักนิด ก็เลยฮีบไว้ล่ะ)

“...แบบนี้มัน”

เกือบจะเป็นไอ้ที่เขาเรียกกันว่าวิญญาณติดที่แล้วไม่ใช่หรืองั้น
แต่การเรียกคุณป้าผู้ร่าเริงคนนี้ว่า ‘ผี’ หรือ ‘วิญญาณอาฆาต’ มัน
ก็ออกจะผิดแปลกไปหน่อย ผมจึงสงบปากสงบคำต่อไป

ส่วนปากของคุณโทเคะยังคงพูดน้ำไหลไฟดับโดยไม่สนใจผมที่
เอาแต่เงี้ยบกริบ

เธอมีลูกสองคน พี่สาวคนโตที่แต่งงานแล้วเป็นคนหนักแน่น คุณป้า
จึงไม่ห่วงเท่าไรนัก แต่ฝ่ายน้องชายนี่สิ ตั้งแต่ล้มเหลวในการหางานก็
เอาแต่เก็บตัวอยู่บ้าน นี่แหละคือเรื่องที่คุณป้ากังวลเป็นพิเศษ

โดยเฉพาะหลังจากคุณป้าตายไป ลูกชายก็ยังซึมหนัก ทั้งที่อยาก
ช่วยให้กำลังใจ แต่ไม่ว่าจะส่งเสียงเท่าไร เสียงของคุณป้าก็ส่งไปไม่ถึง
เธอก็ยังหงุดหงิดงุ่นง่าน

เห็นที่ต้องอ้อนวอนเทพเจ้าซะแล้ว พอดคิดอย่างนั้น คุณป้าก็ตะลอน
ไปตามวัดและศาลเจ้าในละแวกใกล้เคียง จนกระทั่งมาเจอเทพเจ้าของ
ศาลเจ้าแห่งนั้นบอกว่า “ที่นี่มีร่างเหมาะๆ อยู่”

(เทพเจ้าบอกฉันว่า จะให้ฉันได้พบคนที่อยากพบตามที่ปรารถนา
เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน ฉันต้องสิ่งร่างเธอแล้วทำอาหาร ช่วงที่ทำอาหาร
เสร็จ ท่านจะช่วยพาคนที่อยากพบมาหาเอง หลังจากนั้นจะได้กินข้าว
ด้วยกันอย่างรักใคร่กลมเกลียว แล้วนิพพานไปซะที เทพเจ้าท่านว่า
อย่างนั้น)

神様の定食屋

...เพราะอาหารแต่ละจานนั้น
มีรสชาติแห่งความทรงจำ...

โคซากะ เท็ตสึชิซึกิคิดว่า
จะช่วยน้องสาวสืบทอดร้านเทชิโอยะ
ร้านอาหารของครอบครัว
แม้ว่าตัวเองจะทำอาหารไม่เป็นเลยก็ตาม

วันหนึ่งเขาพลั้งปากเอ่ยขอพรที่ศาลเจ้า
ว่าอยากให้มีคนสอนทำอาหารให้
โดยไม่คิดว่า เทพเจ้าจะตอบรับคำขอนั้น
และนั่นก็ได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวอันอบอุ่น
ระหว่างคนและวิญญาณที่เชื่อมโยงกันได้
ด้วยรสชาติอาหารแต่ละเมนู

NBLITE

Thai language edition.

For distribution and sales in Thailand only.

จัดพิมพ์เป็นภาษาไทย เนื่องจำหน่ายในประเทศไทยเท่านั้น

Bht 295.-

ISBN 978-616-587-044-3

9

NF-057

นวยชัย